

εἶδα 'ναι! Ἀπύρανθ. Πῶς ὑποφέρει ἡ ἔρημη, δὲν ξεψυχᾷ, μὰ λές κ' ἐγελοκόφωσαν τήνε κ' εἶναι τ' ἀγελοκομμάτων ἡ τυρανία ποῦ τρανᾷ αὐτόθι.

ἄγγελοκορμος ἐπίθ. Α' Ἐφταλ. Μαζώχτρα 13.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄγγελος καὶ κορμί.

Ὁ ἔχων σῶμα ἀγγελικόν, ὥραϊον: Οἱ ἄγγελοκορμοὶ κείνοι οἱ λεβέντηδες.

ἄγγελοκοφτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγελοκοφτος Νάξ. Απύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγγελοκόβω τοῦ ἀρκτικού α προσλα-
όντος σημ. στερήσεως μόνον διὰ τῆς προπαροξυτονίας.
δ. ἀ- στερητ. 2 α.

Ὁ μὴ κωλυόμενος διὰ κλανθμῶν, φωνῶν καὶ ἄλλων ἐνοχλήσεων νὰ ἐκπνεύσῃ ἡσύχως: Ἀγελοκοφτο τὸν ἔχουν μὰ θὰ τὸν ἀγελοκόφουνε μὲ τοὶ φωνάρες τῶνε. Σωπάτε ποῦ 'ναι ἀγελοκοφτῇ, μὴ δὴν ἀγελοκόψετε. Ἀντίθ. ἀγγελοκομμένος (δὲν ὁ ἰδ. ἀγγελοκόβω 1).

ἄγγελοκρίνομαι ἀμάρτ. ἀγελοκρίνομαι Θράκ. (Σαρεκκλ.) Πελοπν. (Μάν.) ἀγγελοκρίνομαι Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄγγελος καὶ τοῦ ρ. κρίνομαι.

1) Πνέω τὰ λοίσθια, ψυχορραγῶ (λέγεται ἐπὶ τοῦ μελλοθανάτου, ὅταν οὗτος στρέφῃ πρὸς τὰ ἄνω τὰ βλέμματα του, ὅτε ὑποτίθεται, ὅτι βλέπει τὸν ἄγγελον τὸν μέλλοντα νὰ παραλάβῃ καὶ νὰ κρίνῃ τὴν ψυχὴν του. Περὶ τῆς σημ. τοῦ β' συνθετ. κρίνομαι πβ. ἀγγελοκρισιὰ καὶ ἀγγελοκριτος) Θράκ. (Σαρεκκλ.) Πελοπν. (Λακων. Μάν.): Τὸ παιδί ποῦ ἦτανε ἄρρωστο ἀγελοκρίνεται σήμερα Μάν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελεύω 3. 2) Ἀπολαύω τῆς ὑπερτάτης ἡδονῆς τῆς σαρκικῆς συνουσίας Θράκ. (Σαρεκκλ.)

ἄγγελοκρισιὰ ἡ, Ρόδ. ἀγγελοκριθὰ Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγγελοκρίνομαι.

1) Ἡ ὑπὸ τοῦ ψυχοπομποῦ ἀγγέλου γινομένη κρίσις τῆς ψυχῆς τοῦ ἀποθανόντος: Φρ. Ὁ Θεὸς νὰ τοῦ δώσῃ ἀγγελοκρισιὰ! (νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ κριθῇ εὐμενῶς ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου καὶ ὀδηγηθῇ εἰς τὸν παράδεισον! Εὐχὴ δι' ἐτοιμοθάνατον). 2) Ἐπιρρηματ. κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου κρίσεως: Φρ. Ἀγγελοκρισιὰ νὰ τό 'βρῆς! (νὰ σοῦ καταλογισθῇ, ὅταν θὰ κριθῇς ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου. Ἀρὰ πρὸς τὸν ἀδικήσαντα).

ἄγγελοκρισμα τό, Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγγελοκρίνομαι. Τὸ σ διὰ τὸ ἀγγελοκρισιὰ.

Θάνατος αἰφνίδιος: Φρ. Νὰ σὲ φάῃ τ' ἀγγελοκρισμα! (νὰ ἀποθάνῃς αἰφνιδίως ἀπὸ ἀποπληξίαν, συγκοπὴν καρδίας κττ. Ἀρὰ, διότι ὁ αἰφνίδιος θάνατος θεωρεῖται μέγα κακόν). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελικὸ 1.

ἄγγελοκρίτης ὁ, Ρόδ. ἀγγελοκριτος Ρόδ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄγγελος καὶ κριτής.

Ὁ ἀρχάγγελος Μιχαὴλ ὁ πιστευόμενος ὡς ψυχοπομπός: Φρ. Ὁ ἀγγελοκριτὸς νὰ σὲ πάρῃ! (ἀρά). Νὰ τό 'βρῆς ἀπὸ τὸν ἀγγελοκριτῇ! (ἀρά).

ἄγγελοκριτο τό, Ρόδ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄγγελος καὶ κριτής.

Θάνατος αἰφνίδιος: Φρ. Ὅπου νὰ σὲ 'βρῇ τ' ἀγγελοκριτο, νὰ σουριασθῇς σὰν κουβάρι! (ἀρά). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελικὸ 1.

ἄγγελοκρουσμα τό, Κάρπ. Κέρκ. Παξ. Ρόδ. κ. ἀ. —ΚΠασαγιάνν. Μοσκ. 80 ἀγελοκρουσμα Κύθν. ἀγγελοκρουσμα Ἡπ. (Χιμάρ.) κ. ἀ. ἀγγιλοκρουσμα Ἡπ. (Χουλιαρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγγελοκρούω.

1) Αἰφνίδιον θανατηφόρον πλήγμα καταφερόμενον ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου τοῦ θανάτου, νόσος προξενούσα ἀκαριαῖον θάνατον Κάρπ. Κύθν. Ρόδ. κ. ἀ.: Φρ. Ἀγγελοκρουσμα νὰ σ' εὔρῃ! Νὰ σοῦ 'ρῇ ἀγγελοκρουσμα! (ἀρά) Κάρπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελικὸ 1. β) Ὁ ἐπιθανάτιος ρόγχος τοῦ ψυχορραγούντος Ἡπ. (Χουλιαρ.) κ. ἀ. —ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἄν.: Πῶς πάει οὐ δεῖνα; — Τί νὰ κάψ'; 'ς τ' ἀγγιλοκρούματα εἶναι Χουλιαρ. Ὁ ἀχὸς τοῦ τραγουδιοῦ ἔμοιαζε ἄρρωστον ἀγγελοκρουσμα γλαρὸ ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἄν.

2) Τρόμος αἰφνίδιος καὶ ἰσχυρὸς, τὸν ὅποιον αἰσθάνεται τις ἐκ τῆς θέας δυσειδοῦς καὶ ἀπεχθοῦς προσώπου ἢ ὑπερφυσικοῦ πράγματος Παξ. Συνών. ἀγγελοκρουσμός 2. β) Πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, τὸ ὅποιον μᾶς προξενεῖ αἰφνίδιον τρόμον Κέρκ.: Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀγγελοκρουσμα (τόσον δυσειδής, ὥστε ἡμπορεῖ μὲ τὴν θεάν του νὰ μᾶς τρομάξῃ). Ἐχει μὲ κωπέλλα ἀγγελοκρουσμα. Συνών. ἀγγελοκρουσμός 2 β. 3) Ἐπιληψία, σεληνιασμός Ἡπ. (Χιμάρ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελικὸ 4.

ἄγγελοκρουσμός ὁ, Λευκ. Κέρκ. Παξ. κ. ἀ. ἀγγελοκρουσμός ΔΣολωμ. 251 (ἔκδ. Κερκ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγγελοκρούω.

1) Ὁ θάνατος συνήθως ὁ αἰφνίδιος Λευκ. κ. ἀ. —ΔΣολωμ. ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

Ἀπὸ τὸ πρῶτο μῖλημα 'ς τὸν ἀγγελοκρουμὸ του

ΔΣολωμ. ἔνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελικὸ 1.

2) Ὁ τρόμος, τὸν ὅποιον ἐμπνέει τις διὰ τῆς εἰδεχθοῦς καὶ ἀπαισίας ὄψεως (καθὼς ὁ τρόμος, τὸν ὅποιον αἰσθάνεται τις βλέπων τὸν ἄγγελον τοῦ θανάτου) Κέρκ. Παξ. Συνών. ἀγγελοκρουσμα 2. β) Πρόσωπον, τὸ ὅποιον δύναται νὰ μᾶς προξενήσῃ διὰ τῆς ὄψεώς του τρόμον Κέρκ. Παξ.: Αὐτὴ εἶναι ἀγγελοκρουσμός. Συνών. ἀγγελοκρουσμα 2 β.

ἄγγελοκρουστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγελοκρουστος Κύθν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγγελοκρούω.

1) Ὁ αἰφνιδίως ἀποθνήσκων ἐξ ἀποπληξίας ἢ ἄλλης κεραυνοβόλου νόσου. 2) Ὁ ἐτοιμοθάνατος.

ἄγγελοκρούω Ἡπ. Κέρκ. Παξ. κ. ἀ. —ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,47 ΝΣαντοριν. Ἀγγελοκρ. 7 καὶ 12 ἀγγιλοκρούω Ἡπ. (Χουλιαρ.) ἀγγελοκρούω Παξ. Παθ. ἀγγελοκρούομαι Α. Ρουμελ. (Στενήμαχ. Φιλιπούπ.) Ἡπ. (Χιμάρ. κ. ἀ.) Κάρπ. Κέρκ. Λευκ. Μῆλ. Πελοπν. (Σουδεν. κ. ἀ.) Ρόδ. (Χάλκ. κ. ἀ.) ἀγελοκρούομαι Κύθν. κ. ἀ. ἀγγιλοκρούομαι Ἡπ. (Ἰωάνν. Κούρεντ.) Μακεδ. (Καταφύγ. κ. ἀ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἀ. Μετοχ. ἀγγελοκρουσμένος Εὐβ. (Κάρυστ.) Κάρπ. Κέρκ. Παξ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Κυνοῦρ.) κ. ἀ.

